

Aktywne metody pracy z dzieckiem stosowane w naszym przedszkolu

inf. zebrała J. Jabłońska

1.	Wspomaganie rozwoju umysłowego dzieci według Edyty Gruszczyk - Kolczyńskiej i Ewy Zielińskiej	Polega na intensywnym wspomaganiu rozwoju inteligencji operacyjnej dzieci. Metoda ta, kształtuje odporność emocjonalną potrzebną dzieciom do pokonywania trudności, rozwija także umiejętności matematyczne dokonywane w naturalnych sytuacjach życia codziennego, podczas nadarzających się okazji i wymaganych w przyszłości na lekcjach matematyki.
2.	Metoda aktywnego słuchania muzyki Bati Strauss	Istotą tej metody jest chęć przybliżenia dzieciom muzyki klasycznej poprzez tzw. "aktywne słuchanie". Polega ono na wykonywaniu prostych układów rytmiczno-tanecznych proponowanych przez nauczyciela. W przypadku dzieci młodszych są to ruchy ilustrujące krótkie opowiadanie związane z utworem muzycznym. Zabawy rytmiczne są pierwszym etapem przygotowującym do wprowadzenia instrumentów perkusyjnych, z którymi dziecko ma możliwość aktywnego uczestniczenia w utworze muzycznym jako współwykonawca lub dyrygent.
3.	Metoda twórczego ruchu Carla Orffa	Polega na twórczym obcowaniu z muzyką realizującym się w różnych formach ruchu: tańcu, śpiewie, mowie, grze na instrumentach, pantomimie. Twórca tej metody wyszedł z założenia, iż ćwiczenie gimnastyczne należy rozwijać w ścisłej korelacji z kulturą rytmiczno - muzyczną oraz kulturą słowa. Głównym celem i zadaniem metody jest wyzwolenie u dzieci tendencji do samoekspresji i rozwijania inwencji twórczej (zwłaszcza w powiązaniu muzyki z ruchem). Zarówno muzyka jak i ruch oraz żywe słowo przenikają się wzajemnie, przy czym w konkretnych ćwiczeniach dominuje zwykle jeden z wymienionych elementów. Tworzenie, odtwarzanie i słuchanie stanowią integralną całość, a rozumiana w ten sposób aktywność muzyczna jest instrumentem twórczego rozwoju. Nie ma w metodzie Orffa miejsca dla bierności, gdyż by naprawdę zrozumieć i odczuć sens jego idei, należy samemu aktywnie uczestniczyć we wspólnym działaniu.
4.	Metoda ruchu rozwijającego Weroniki Sherborne	Ma na celu stworzyć dziecku okazję do poznania własnego ciała, usprawnienia motoryki, poczucia swojej siły, sprawności i w związku z tym możliwości

		<p>ruchowych. Dziecko zaczyna mieć zaufanie do siebie, zyskuje też poczucie bezpieczeństwa. Podczas ćwiczeń ruchowych dziecko może poznać przestrzeń, w której się znajduje, przestaje ona być dla niego groźna. Czuje się ono w niej bezpiecznie, staje się aktywne, przejawia większą inicjatywę, może być twórcze. Dzielenie przestrzeni z drugą osobą nie musi być zagrażające, może stać się źródłem nawiązania bliskiego kontaktu, opartego na zaufaniu i współpracy, daje możliwość poczucia wspólnoty i przeżycia szczęścia. Warunkiem prowadzenia zajęć jest zabawowa, radosna atmosfera, możliwość osiągania sukcesu w każdym ćwiczeniu i wspólna satysfakcja z pokonywania trudności.</p>
5.	Metoda gimnastyki twórczej (ekspresyjnej) Rudolfa Labana	<p>To improwizacja ruchowa bez pokazania wzorca ruchu przez nauczyciela. Ważną rolę odgrywa tu inwencja twórcza ćwiczących, ich pomysłowość, fantazja doświadczenie ruchowe. W metodzie tej posługuje się różnymi formami ruchu, takimi jak: odkrywanie, naśladowanie, inscenizacja, gimnastyka wykorzystująca ruch naturalny, pantomima, ćwiczenia muzyczno-ruchowe, taniec, opowieść ruchowa, itp. Nauczyciel staje się współuczestnikiem i współpartnerem zabaw. Metoda ruchowa ekspresji twórczej daje możliwość rozwijania się w zakresie między innymi: wycucia własnego ciała, wycucia przestrzeni, wycucia ciężaru ciała (siły), doskonaleniu płynności ruchu, w zakresie kształtowania umiejętności współdziałania z partnerem lub grupą.</p>
6.	Metoda dobrego startu Marty Bogdanowicz	<p>Jej założeniem jest jednoczesne rozwijanie funkcji językowych i funkcji spostrzeżeniowych: wzrokowych, słuchowych, dotykowych, kinestetycznych i motorycznych oraz współdziałania między tymi funkcjami, czyli integracji percepcyjno-motorycznej. Metoda dobrego startu wszechstronnie oddziałuje na rozwój psychomotoryczny dziecka i ułatwia naukę czytania i pisania. Może być wykorzystywana w pracy z dziećmi prawidłowo rozwijającymi się w celu stymulowania rozwoju, jak i z dziećmi o zaburzonym rozwoju w celu rehabilitacji zaburzeń. Metoda spełnia również rolę profilaktyczną. Zapobiega występowaniu dysleksji rozwojowych, czyli specyficznych trudności w czytaniu i pisaniu, a tym samym niepowodzeniom szkolnym. Elementem uatrakcyjniającym zajęcia są odpowiednio dobrane do ćwiczeń piosenki o tematyce dziecięcej.</p>

7. Metoda pedagogiki zabawy

W pedagogice zabawy bardzo istotne jest to, iż z repertuaru tradycyjnych zabaw wybiera się tylko te, które nie stwarzają napięcia powodowanego nadmierną rywalizacją i nie ośmieszają jej uczestników. Proponowane zabawy sprzyjają aktywności wszystkich członków grupy. Metoda ta posługuje się różnymi środkami, takimi jak: słowo pisane i mówione, gest, ruch, taniec, malowanie, dotyk, dźwięk, odgrywanie ról, pantomima. Sytuacje stwarzane w trakcie zabawy uczą dzieci wypowiadania swoich uczuć na forum publicznym i poszanowania uczuć innych. Pomagają także dostrzec wartość i różnorodność członków grupy wynikającą z ich dotychczasowych doświadczeń, zdolności, umiejętności, wrażliwości, wyobraźni czy wiedzy. Pedagogika zabawy pozwala na zmniejszanie lęku, obaw, dystansu między wszystkimi członkami grupy, w tym także między prowadzącym, np. wychowawcą a grupą. Spośród wielu znanych z różnych źródeł zabaw wybiera się i modyfikuje tylko te, które są przyjazne dla dziecka.